

Никола Станевъ

Честитъ край на велико дѣло

Спасителъ тригълникъ

Презъ есенъта, тъкмо преди шейсетъ години, въ България горѣха три твърде опасни огньове и то въ три различни точки: единъ огънь буйно прѣщѣше на Старопланинския връхъ *Св. Никола* надъ Шипка; втори огънь въ голѣма окръжностъ обгаряше съ барутенъ димъ и горещо желѣзо, сѣйки смъртъ по полето около Плѣвенъ; трети огънь задушно лазѣше между Русе по рѣка Ломъ до гр. Попово и по-навжтре, въ Тузлука.

Млади четецо, изправи се предъ картата на България и означи съ нѣкакви белези точкитѣ, или по-добре, градоветѣ Плѣвенъ и Русе. Следъ това сложи прѣстъ върху Стара-планина на връхъ „св. Никола“ между Габрово и с. Шипка, па погледни по права линия къмъ Плѣвенъ и Русе. Предъ тебе се разкрива единъ голѣмъ тригълникъ съ неравни страни, една отъ които е линията по Дунава, отъ устието на Искъръ до Русе. Въ този тригълникъ презъ есенъта 1877 година бѣ затворена и заключена бореща се България. Рускиятъ царъ Александъръ II, придруженъ отъ нѣколко генерали, и отъ първия български князь *Александъръ Батембергъ*, се намираше подъ палатка най-първо въ с. Горна-Студена, а по-сетне се приближи до Плѣвенския огненъ обржчъ. Неговиятъ синъ, престолонаследникътъ, великиятъ князь *Александъръ Александровичъ*, бдѣше съ войскитѣ си предъ Русе, а двама обични на всички българи генерали, *Гурко* и *Столтвовъ*, храбро и самоотвержено пазѣха върха св. Никола.

На този връхъ бѣха кацнали нѣколко руски роти и 6 дружини (6000 д.) български опълченци. Отъ върховетѣ на тригълника зависѣше не само сждбата на